

Đất Nước của Những Thằng Hèn

Trung Nghĩa

Chuẩn bị về quê, đi rút tiền tiêu Tết. Mỗi lần rút Vietcombank nó chỉ cho rút có 2 triệu. Rút hai lần được 4 triệu bạc mà cầm nguyên một quyển dày cộp toàn tiền loại mệnh giá 50 nghìn. Nghĩ bụng, thôi về nhà rút tiếp chứ cầm nhiều tiền mặt làm gì cho chật túi?

Về quê, trong vòng bán kính 30 km chỉ nhõn có 2 cây ATM của Agribank. Tiền trong túi sắp cạn phải đi xa 7 km để rút tiền, đến nơi cả hai cây ATM đều không rút được. Cắm cả hai cái thẻ vào đều báo giao dịch không thành công. Tết đến, dân đi làm xa về quê thi nhau rút tiền, ATM hết tiền bọn Agribank cũng méo thèm nạp vào. Dân kêu như vạc. Dân kêu kệ mẹ dân, ngân hàng đang nghỉ Tết nên các bố méo rỗi hơi đi hầu hạ chúng mày.

Nhà mình thay bình ga mới đề phòng năm mới hết ga thì mỗi bình ga đắt hơn trước 100 nghìn/bình. Đi đổ xăng cũng đắt hơn trên thành phố mấy trăm đồng/lít. Chát hơn shit. Điện lưới thì chập chờn. Nhà mình dùng hẳn một cái ổn áp 10KVA mà đến chập tối đèn sáng như đom đóm đêm 30 Tết. Điện lưới tụt xuống còn có 70V nên ổn áp không thể vọt lên 220V được. Bình nóng lạnh trở thành vô dụng.

Nhìn cảnh dân đen như thế mình cũng nản, chả muốn đi chơi đâu. Đành nằm nhà ôm điện thoại online. Hai cái SIM Vinaphone và Mobifone đều không có sóng 3G. Cái Viettel có sóng thì tạm tà tạm tịt. Lướt Facebook mà pin ngắn đứt 15% vẫn chưa tải xong cái status. Bật laptop lên, dùng iPhone để phát wifi cho laptop thì máy báo không có kết nối internet. Đành phải voọc bằng điện thoại.

Méo hiểu nổi cái dân xứ này sống kiểu gì? Năm 2017 rồi mà vẫn sống tối tăm như năm 1945. Bị bóc lột, bị ăn chặn đến thế mà vẫn không sáng mắt ra. Bạn bè vẫn cứ điện thoại rủ rê đi ăn nhậu. Chán chả buồn đi. Nằm nghe mấy nhà trong xóm đang rôm rã: một hai ba: DZỒ... Đệch con mịa, dzô dzô cái con kẹc! Quyền lợi của mình bị tước đoạt thì méo dám há mồm mà kêu. Toàn ngồi đó thủ dâm tinh thần, tự sướng vì mình hóc rựu khỏe. Đúng là ngu như lợn!

Cứ nghèo cứ khổ thì kêu ca than vãn, nhưng **khi người khác bảo hãy hành động để thay đổi thực tại thì giãy nảy lên bảo như thế là phản động, như thế là chống lại chế độ, làm thế cũng chẳng thay đổi được gì đâu, chỉ thiệt thân**. Vâng, đúng là làm thế chỉ thiệt thân nhưng việc khó của mình mà mình không làm lại nhường cho người khác thì đừng mong cuộc sống của mình thay đổi tốt hơn. Quyền lợi và trách nhiệm của mình mà mình còn không thực hiện thì đợi ai làm thay cho mình? Thế rồi những thằng hèn và khôn lỏi cứ đùn đẩy, đá quả bóng trách nhiệm về phía nhau. Kết quả cái xứ này nát như tương bần.

Nói thật. Vì đây là quê cha đất tổ, vì là nơi mình sinh ra và lớn lên cho nên Tết là phải về thắp hương cho tiên tổ. Chứ về quê méo phải để gặp mấy thằng nát rựu hóc cho đẩy vào rồi ra đường gây tai nạn cho mình và cho người khác. Hóc rựu lấm vào đến mục mị đầu óc, bị Cộng sản nó ăn trên ngồi chốc mọt túi của mình mà vẫn méo biết, vẫn **không hiểu rằng dưới chế độ độc đảng cai trị thì cuộc sống của mình cũng chẳng khác méo gì trâu ngựa**.

Muốn thay đổi thực trạng cho quê hương để người dân có cuộc sống tốt đẹp hơn mà khó quá. Có ai muốn chung tay không? Mình vẫn mong có một ngày...!

Đôi lời trần tình đầu năm về chuyện "chửi công an" Đoan Trang

- Một vài người quen, bạn bè của tôi có thắc mắc "sao Trang 'chửi công an' ghê thế"?

Có một chị đồng nghiệp, sau khi chia sẻ với tôi nhiều điều, mới hạ giọng: "*Hỏi thật, hai chân thế nào rồi, đau lắm phải không? Vì tôi thấy mỗi lần cô viết về công an, tôi thấy giọng cô khác, nặng nề quá, không phải là cô nữa. Những lúc đó, tôi nghĩ chắc cô đang đau lắm*". Tôi chỉ cười cười, không biết nói sao. Không phải vì sợ hay có điều gì phải giấu giếm, mà chỉ đơn giản vì tôi mắc một thứ "bệnh nghề nghiệp" của nhiều nhà báo, đó là luôn cảm thấy khó khăn khi nói về bản thân.

Tuy nhiên, về chuyện “chửi công an” trong năm vừa qua, thì có thể làm rõ một vài vấn đề như sau:

- Thứ nhất, nó không liên quan đến chấn thương của tôi. Nói cách khác, không phải vì bị công an đánh què chân mà tôi đâm ra thích chỉ trích họ.
- Thứ hai, nếu xem kỹ, bạn đọc có thể thấy tôi không “chửi”, mà là vạch mặt và lên án họ.
- Thứ ba, đối tượng của sự lên án không phải là toàn ngành công an nói chung, mà định danh chính xác là “lực lượng an ninh bảo vệ chế độ”, tức là những kẻ mà lợi ích đang gắn chặt với chế độ độc tài và vì thế, ra sức bảo vệ nó.

Chẳng người bình thường, có suy nghĩ nào lại không hiểu công an là một nghề trong xã hội, nên nó phải được hưởng sự tôn trọng bình đẳng với mọi nghề khác. Hơn thế nữa, do sứ mệnh của nó là bảo vệ quyền và quyền tự do của người dân, vì lợi ích cộng đồng, cho nên đúng ra nó còn là một nghề cao quý, như những nghề phục vụ cộng đồng khác.

Tiếc rằng ở xứ độc tài cộng sản, nghề công an đã bị bóp méo đến biến dạng. Nó đã hư hỏng ngay từ đầu (năm 1945), khi dung nạp nhân nhữn thành phần thất học, bất lương, thậm chí lưu manh, vào trong lực lượng. Chiến tranh càng là cơ hội cho nó hỏng thêm, bởi lẽ trong chiến tranh, vì mục đích “chiến thắng”, người ta có thể làm tất cả, đương nhiên kể cả chà đạp lên pháp luật và nhân quyền: Thời chiến, công an có thể mặc nhiên ám sát bất kỳ ai bị nghi là “Việt gian”, “phản bội cách mạng”, mà không cần một quá trình điều tra, xét xử nào. Ví dụ như chiến sĩ công an nhân dân Võ Thị Sáu đã vài lần dùng lựu đạn giết và làm bị thương hàng chục người, trong đó chỉ có một sĩ quan Pháp, còn lại đều là người Việt. Chẳng ai biết họ phạm tội gì mà bị chi Sáu “thay mặt cách mạng” trừng trị như vậy.

Dù sao cũng phải nói rằng, chiến tranh là khi cuộc sống đảo lộn và xã hội đã biến dạng; không thể thực hành dân chủ, nhà nước pháp quyền hay thực thi nhân quyền trong thời chiến được. Vì thế, khó có thể dùng nhân quan của người trong thời bình để phán xét các hành động xảy ra trong chiến tranh, và cũng vì thế, chiến tranh là đáng ghê tởm.

Tuy nhiên, sau chiến tranh, nghề công an ở Việt Nam tiếp tục hư hỏng khi trở thành công cụ trong tay đảng độc tài, trong đó, đội ngũ an ninh bảo vệ chế độ trở thành lực lượng phản động nhất, vì chúng tiếp tay cho đảng đặc lực nhất. Dần dần, chính chúng cũng sử dụng đảng và “lý tưởng” của đảng làm công cụ, chiêu bài để kiểm soát.

Cụ thể hơn, đội ngũ ấy là cái hang ổ có những tên gọi như: “Tổng cục An ninh”, “Cơ quan An ninh Điều tra Bộ Công an”... Không một hoạt động nào của hang ổ này được công khai, kể cả địa chỉ chính xác của nó. Ngân sách dành cho nó đương nhiên là bí mật nhà nước; công việc, nhiệm vụ của nó, danh tính của nhân viên cũng được giữ kín. Nói chung, tính bí mật, mưu mô, thủ đoạn là đặc thù và cũng là sức mạnh của nó, cứ phải công khai minh bạch cái gì là nó chết.

Cho nên nó càng không thể công khai sự bắt lực và đê hèn của nó: Không chống nổi tình báo Trung Quốc, không bảo vệ được an ninh quốc gia, chủ quyền quốc gia, thì dè dặt thẳng dân đen ra mà chống, rồi dán cho dân cái nhãn “khủng bố”, “xâm hại an ninh quốc gia”. Không có phản động thì vẽ ra phản động, vẽ ra thế lực thù địch, chống phá. **Luôn luôn, an ninh Việt Nam phải tạo ra kẻ thù, phải có kẻ thù, vì thực sự chúng sống nhờ kẻ thù. Không có “bọn dân chủ”, an ninh cạp đất mà ăn.**

Đã thành lệ, cứ sau mỗi vụ bắt bớ, đàn áp, lại có an ninh lên lương, lên chức. Ít người biết rằng vụ bắt Thúi Nga sẽ giúp một đồng chí thượng tá kịp được thăng lên đại tá trước khi nghỉ hưu, để khi “về vườn” sẽ được hưởng lương cao hơn. Cũng ít người biết rằng, mỗi vụ phá một hoạt động nào đó của “bọn dân chủ”, như hội thảo, lớp học, biểu tình... đều ghi điểm cho ít nhất một đồng chí an ninh, để khi xét thi đua sẽ được hưởng thêm nhiều lợi tức.

Chúng gọi những người hoạt động xã hội là “bọn dân chủ”, “bọn lợi dụng chiêu bài nhân quyền để gây rối và chống phá nhà nước”. Nhưng thực chất, chính chúng mới là những kẻ lợi dụng chiêu bài “bảo vệ chế độ” để vẽ dự án, xin kinh phí, xin hỗ trợ, nhằm đàn áp dân chủ và phá hoại sự phát triển bình thường của xã hội, và **CHỈ ĐỂ ĐÓP.**

Những kẻ kiếm ăn và làm giàu nhờ tự do của người khác như thế, bạn nghĩ chúng có đáng bị “chửi” không?
Có lẽ chúng đáng bị một điều gì hơn vậy nữa kia.

* * *

Dẫu sao, trong năm 2017, ngoài những bài tấn công vào lực lượng “còn đảng còn mình”, tôi sẽ cố gắng viết về một vài lĩnh vực khác mà tôi rất quan tâm, và có lẽ đó cũng là những lĩnh vực mà nhiều người dân Việt Nam như tôi cần phải biết: chính trị và chính sách công.

Đảng Cộng sản đã và đang ăn tàn phá hại đất nước này. Tham nhũng, bóp nghẹt doanh nghiệp tư nhân, kìm hãm tầng lớp trung lưu, cấu kết với tư bản để tàn phá môi trường và tài nguyên, tiêu diệt xã hội dân sự, nhồi sọ và tẩy não thanh niên... Như Lech Walesa (nhà hoạt động công đoàn, tổng thống Ba Lan sau cải cách) đã nói: ***“Người cộng sản là những tổ sư về phá hoại. Họ có thể biến cái hồ cá thành tô súp cá để như chơi. Cái mà chúng tôi phải đối đầu hôm nay là biến tô súp cá đó thành cái hồ cá lại”***. Điều ông nói đã thành hiện thực ở Việt Nam những năm tháng mạt sát.

Đẹp đảng cộng sản đi rất khó, dọn cái đồng rác khổng lồ mà đảng để lại cũng sẽ cực nhọc không kém (tuy lúc đó không còn nguy hiểm nữa). Chúng ta sẽ phải bắt tay vào việc đưa tô súp thành hồ cá trở lại kể từ bây giờ.